

Mon oncle

1958 - 120min

Direcció: Jacques Tati

Repartiment: Jacques Tati,
Jacques Lagrange,
Jean L'Hôte

Sinopsi

Monsieur Hulot no té feina, així que s'ocupa de portar el seu nebot Gérard a l'escola i després a la ultramoderna casa de la seva germana, casada amb el senyor Arpel, que intenta ocupar el seu cunyat a l'empresa de fabricació.

El cinema ofereix una gran oportunitat per examinar divertidament la vida. Jacques Tati és considerat un dels grans del cinema còmic. Va ser un personatge de vida variada. D'origen rus, es va exercir com a artista de cabaret, atleta, jugador de rugbi, guionista, actor, empresari i director de cinema. A més de tenir una vida tan rica, va ser capaç de riure's del món i d'ell mateix, assumint el paper de Monsieur Hulot, un personatge de gavardina, pipa i paraigua, plogués o brillés el sol, que va dur al cinema en quatre pel·lícules. L'espectador es pot identificar amb Monsieur Hulot i gaudir de les seves ocurrencies o patir-ne els efectes, rient-se també de la vida, aprenent i gaudint divertidament de les estranyes situacions quotidianes que s'aprecien quan les persones exageren les seves postures, creences o costums.

A Mon oncle, Tati ens entreté amb una història decididament urbana, en la qual hi ha almenys quatre narracions imbricades: la d'una parella ja madura, atrapada en les rutines d'una relació regida pel disseny, tant dels actes que fan, com de l'ambient ultramodern en què viuen, com si es tractés de divertides titelles mogudes per les seves pròpies fixacions mentals; la d'una fàbrica de plàstic, l'ambient de la qual és igualment plàstic i artificial; la de l'ambient d'un barri guarnit amb colles de nens entremaliats i de gossos de carrer i la de la vida de Monsieur Hulot, que transcorre entre la seva modesta casa de barri humil i les visites i contactes amb el nebot, que viu amb els pares, la parella ja esmentada de llar ultramoderna, a la Vila Arpel.

Cal destacar que aquesta pel·lícula és ben típica del que es podria definir com a cinema de Tati, caracteritzada per diversos aspectes: malgrat sigui sonora, té clares insinuacions de cinema mut, ja que els escassos diàlegs no són essencials, sent de més significació els gestos i les situacions. La comicitat s'adverteix, no a base de moviments dels personatges, sinó de l'automatisme i la manca de consciència que s'hi adverteix, a més a més del maneig dels espais i dels dissenys, rics en exageracions i missatges subliminals satírics (però no massa feridors ni seriosos, sinó divertits i tolerants). Les seves preses es recreen en l'impacte espacial, essent notables les escenes en què M. Hulot entra i surt de casa seva, travessant a la vista de l'espectador una sèrie d'escales i vericuetes, en un ambient d'inquilinat; en canvi la mansió de la Vila Arpel és un paradigma de privadesa i de riquesa. En aquests impactes hi ha una crítica mordaç a la vida, a l'urbanisme i al disseny modern, que apareixen impersonals, freds i gairebé antiestètics.